

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داوری دعاوی ایران - ایالات متحده
<b>ثبت شد - FILED</b>	
DATE	7 AUG 1986
	۱۳۶۵ / ۵ / ۱۶
No.	333
	تاریخ
	شماره

شعبه یک

پرونده شماره ۳۳۳

قرارموقت شماره ۱ - ۳۳۳ - ۶۲

DUPLICATE  
ORIGINAL  
نسخه برابر اصل

فلورکورپوریشن ،

خواهان،

- و -

دولت جمهوری اسلامی ایران،

شرکت ملی نفت ایران،

خواندگان.

قرارموقت

۱- قرارموقت حاضر درخواست خواندگان، دولت جمهوری اسلامی ایران و شرکت ملی نفت ایران ("شرکت ملی نفت") دائربر منع خواهان، فلورکوپوریشن از آغاز جریان داوری نزد اطاق بین المللی تجارت رامورد بحث و تصمیم قرار می دهد.

۲ - در ۱۸ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۸ دیماه ۱۳۶۰) خواهان ادعائی علیه خواندگان در دیوان به ثبت رساند. ادعا ناشی از تعدادی قرارداد است که درمورد پروژه پالایشگاههای نفت اصفهان، آبادان و تهران بین شرکت ملی نفت و واحدهای مختلفی که حسب ادعای خواهان مرتبط بوده یا درکنترل وی می باشند، منعقدشده اند. خواهان خواستار مبلغ ۴۴۰۰۲۵۳۰۶۰۰ دلار نقد و اقداماتی درباره ضمانت نامه های بانکی و اعتبارات اسنادی می باشد. شرکت ملی نفت، سه ادعای متقابل جمعاً به مبلغ بیش از ۲۰۸،۰۰۰،۰۰۰ دلار و بیش از ۱۰۰۲۲۰،۰۰۰،۰۰۰ ریال طرح کرده است.

۳ - در ۱۷ ژوئن ۱۹۸۶ (۲۷ خردادماه ۱۳۶۵) شرکت ملی نفت نامه ای دردیوان ثبت نمودباین مضمون که براساس مراسلات دریافتی از خواهان، شرکت مذکور تصور می کند که خواهان قصد دارد ادعای حاضر را جهت داوری به اطاق بین المللی تجارت در پاریس تسلیم نماید. شرکت ملی نفت به استناد بند دو ماده هفت بیابنه حل و فصل دعاوی درخواست می کند دستوری برای منع خواهان از اقامه دعاوی حاضر در اطاق بین المللی تجارت صادرشود.

۴ - خواهان طی نظرات خود که در ۷ ژوئیه ۱۹۸۶ (۱۶ تیرماه ۱۳۶۵) ثبت نمود اظهار داشت که قصد ندارد ادعای واحدی را همزمان دراین دیوان و دراطاق بین المللی تجارت تعقیب کند ولی متذکر گردید که در صورتی که دیوان نهایتاً تصمیم بگیردکه صلاحیت رسیدگی به تمام یا قسمتی ازاین ادعا را ندارد، خواهان ممکن است در آنموقع به علت

مرور زمان حق طرح ادعای خود نزد اطاق بین المللی تجارت رانداشته باشد. بدینترتیب در صورتی که با شرکت ملی نفت تفاهم حاصل نشود که تعویق در طرح دعوی نزد اطاق بین المللی تجارت به حقوق هیچک از طرفین لطمه‌ای وارد نمی‌سازد، خواهان رسیدگی به ادعای در اطاق بین المللی تجارت به جریان خواهد انداخت و سپس آنرا تا اخذ تصمیم دیوان درباره صلاحیت خود نسبت به ادعای حاضر به حالت تعلیق نگاه خواهد داشت.

۵ - جلسه استماع مقدماتی پرونده در نهم ژوئیه ۱۹۸۶ (۱۸ تیرماه ۱۳۶۵) تشکیل شد و طرفین موضع خود را تأیید کردند.

۶ - بند دو ماده هفت بیانه حل و فصل حاوی شرطی به شرح زیر است:  
"ادعاهائی که به هیئت داوری ارجاع می‌شود، از تاریخ طرح ادعا نزد هیئت داوری، خارج از صلاحیت قضائی دادگاههای ایران و ایالات متحده یا هر دادگاه دیگر خواهد بود".

هرچند ممکن است بتوان این ماده را به نحوی تفسیر کرد که نه تنها توسل به دادگاهها بلکه همچنین به سایر مراجع داوری را مستثنی می‌نماید، لیکن دیوان این نظر را نمی‌پذیرد که خواهان صرفاً به جهت آنکه ادعائی در این دیوان ثبت نموده، خود بخود از اقامه آن در مرجع رسیدگی دیگری منع می‌گردد به ویژه وقتی ثبت دعوی در مرجع دیگر ممکن است برای حفظ حقوقی که در غیر آن صورت مشمول مرور زمان می‌شود، ضرورت داشته باشد. زیرا اگر این دیوان تصمیم بگیرد که فاقد صلاحیت است در آن صورت از انصاف به دور است که بعد از آن طرفی از تعقیب دعواش نزد یک مرجع رسیدگی حائز صلاحیت منع گردد. دیوان توجه دارد که شرط مذکور فوق مستقلاً انشاء نشده بلکه آخرین جمله پاراگرافی است که حاوی تعریف "دعای اتباع" و احراز شرایط لازمه آن برای احراز صلاحیت دیوان می‌باشد.

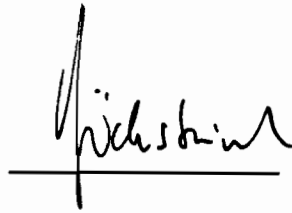
۷ - در این زمینه، دیوان همواره آمادگی داشته است در مواردی که متقاعد شده باشد که حداقل ظاهراً دلایلی که بر وجود صلاحیت رسیدگی به ماهیت ادعای مطروحه در دست است، قرار موقت صادر کنند بدون آنکه قرار مذکور به تصمیم نهائی دیوان درباره صلاحیت لطمه

وارد آورد. به عنوان مثال رجوع شود به: بندون دروسی اینترنتشنال و دولت جمهوری اسلامی ایران، قرارموقت شماره ۱-۳۷۵-۴۰ ص ۴-۳ (۷ ژوئن ۱۷/۱۹۸۴ خردادماه ۱۳۶۳) که در 6 Iran-U.S. C.T.R. 130, 131-132 به طبع رسیده. دیوان داوری هنوز درباره صلاحیت خود در پرونده حاضر تصمیم نگرفته و به طرفین دستور داده که مدارک و توضیحات بیشتری در این باره تسلیم نمایند. معنک بر اساس مدارک موجود کنونی و با توجه به نظری که در پرونده هاوزینگ اند اربن سرویسز اینترنتشنال، اینکورپوریتد و دولت جمهوری اسلامی ایران، حکم شماره ۱-۱۷۴-۲۰۱ (۲۲ نوامبر ۱۹۸۵/اول آذرماه ۱۳۶۴) داده، به نظر می‌رسد درباره اینکه دیوان صلاحیت نسبت به ۱۰۰ درصد ادعای حاضر را داشته باشد یا خیر تردید زیادی وجود دارد. به علاوه دیوان توجه می‌نماید که در جلسه استماع مقدماتی، خواهان توضیح داد که در نظر دارد جریان داوری در اطاق بین المللی تجارت را تنها به منظور حفظ خود در برابر دفاع احتمالی مرور زمان و در صورتی که دیوان بعداً تصمیم بگیرد که صلاحیت رسیدگی ندارد آغاز کند و تاکید نمود که قصد تعقیب ادعا را در اطاق بین المللی تجارت ندارد، مگر در صورتی که دیوان رای به عدم صلاحیت خود دهد. بعلاوه، در جلسه استماع مقدماتی، شرکت ملی نفت تاکید نمود که با اسقاط مرور زمان احتمالی موافقت نخواهد نمود تا نیاز خواهان به آغاز داوری در اطاق بین المللی تجارت مرتفع شود.

۸ - تحت این شرایط، با توجه به تردید زیادی که راجع به صلاحیت دیوان وجود دارد و بدلیل اینکه خواهان تعهد نموده که فقط جریان داوری را آغاز نموده و لیکن تا اتخاذ تصمیم در مورد صلاحیت دیوان آنرا تعقیب ننماید و بنابراین بمنظور حفظ صلاحیت دیوان، توقف جریان داوری در اطاق بین المللی تجارت در حال حاضر ضروری نیست، لهذا صدور دستور به خواهان دائر بر عدم آغاز داوری نزد اطاق بین المللی تجارت، صلاح نبوده و ممکن است بی جهت موجب تضییع حق وی گردد.

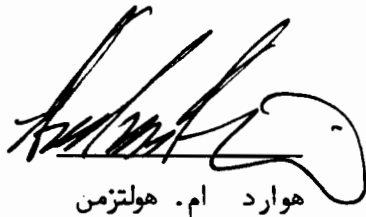
۹ - به این دلائل دیوان درخواست شرکت ملی نفت را دائر بر منع خواهان از آغاز داوری دعوی حاضر در اطاق بین المللی تجارت رد می کند.

لاسه ، به تاریخ ۶ اوت ۱۹۸۶ برابر با ۱۵ مردادماه ۱۳۶۵



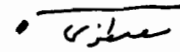
کارل - هاینس یوکشتینگل

رئیس شعبه یک



هوارد ام. هولتزمن

به نام خدا



محسن مصطفوی

نظر جداگانه